

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **V. D.**, zastoupeného JUDr. Karlem Sochořem, advokátem se sídlem v Ostravě, Na Hradbách 2632/18, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou č. 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.11.2007, č. j. OAM-1-837/VL-20-11-2007, ve **věci mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2007, č. j. OAM-1-837/VL-20-11-2007 **se** pro vady řízení **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Právnímu zástupci žalobce **JUDr. Karlu Sochorovi** se přiznává **o d m ě n a** ve výši **7.200,- Kč**, z toho mu částka 2.400,- Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci rozhodnutí.

III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2007, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, protože byl svědkem znásilnění, kterého se zúčastnili policisté. Policie ubližovala děvčeti. V podání ze dne 31. 8. 2008, kterým doplnil žalobu ze dne 7. 11. 2007 uvedl, že namítá absenci výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a absenci výroku o nevztažení překážky vycestování v

napadeném rozhodnutí ve smyslu § 91 zákona o azylu. Domníval se, že žalovaný porušil § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3 správního řádu § 16 zákona o azylu, když dle jeho názoru se žalovaný jeho žádostí o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a v odůvodnění se nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Uvedl, že nebyly naplněny zákonné důvody pro neudělení azylu a označení jeho žádosti jako zjevně nedůvodné, respektive minimálně pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody, odkázal na žádost o udělení azylu v ČR, kterou podal, protokol o pohovoru, který s ním byl proveden a ostatní spisový materiál žalovaného, který se vztahuje k jeho žádosti o udělení azylu.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 7. 2. 2008 odkázal žalovaný na obsah správního spisu. Popřel oprávněnost žaloby. Uvedl, že z výpovědi žalobce zjistil, že do ČR naposledy přicestoval dne 25. 11. 2005 s platným cestovním dokladem a vízem. Dne 14. 6. 2007 mu však vízum bylo zrušeno a od 18. 7. 2007 se zde nacházel nelegálně. Dne 4. 8. 2007 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let, jelikož opět nevycestoval, byl na jeho jméno vystaven výjezdní příkaz platný do 30. 10. 2007. Následně podal žádost o mezinárodní ochranu. Z jeho výpovědi bylo objasněno, že skutečnosti, které uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu mu byly známy již dříve a ačkoliv měl možnost se pohybovat na území ČR volně a vejít do kontaktu se státními orgány, žádost o mezinárodní ochranu nepodal dříve, učinil tak až po uděleném správním vyhoštění a v poslední den platnosti víza. Správní orgán nezjistil ani žádné objektivní okolnosti, které by zjevně bránily žalovanému v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Zdůraznil, že žalobce nespécifikuje konkrétní pochybení žalovaného správního orgánu v průběhu správního řízení, které by zpochybnilo správnost vydaného rozhodnutí a odůvodnilo jeho zrušení. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by vyloučily možnou aplikaci ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Navrhoval zamítnutí žaloby.

K ústnímu jednání, které bylo nařízeno na 28. 4. 2009 za přítomnosti tlumočníka a právního zástupce žalobce, se žalobce nedostavil, ačkoliv předvolání k jednání mu bylo řádně doručeno. Soud proto ve věci jednal a rozhodl (§ 49 odst. 3 s. ř. s.), když neúčast řádně předvolaného žalobce nebránila projednání a skončení věci a soudu nebyly známy důvody pro odročení jednání (§ 50 s. ř. s.).

Krajský soud přezkoumal výrok napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 s. ř. s.). Rozsudkem ze dne 28.4.2009 č.j. žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení a přiznání odměny zástupci žalobce.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce kasační stížnost. Domáhal se zrušení rozsudku. Žalobce zpochybnil objektivitu zpráv o situaci v zemi jeho původu a tvrdil, že z domovské země vycestoval z důvodu obavy z možného pronásledování ze strany policie. Dále namítl, že správní řízení bylo poznamenáno pochybením, když jeho tvrzením nebyla věnována dostatečná pozornost, což se přeneslo i na řízení před soudem. V doplnění kasační stížnosti se pak dovolával možnosti udělení humanitárního azylu a poukázal na ustanovení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož nesmí být nikdo mučen nebo podroben nelidskému

či ponižujícím zacházení nebo trestu.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti s odůvodněním, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které žalobce učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav před správním orgánem a následně i před soudem. Žalovaný se přiklonil k rozhodnutí soudu a neshledal žádná pochybení v jeho rozhodnutí, neboť žalobce mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve, vstoupil však do řízení až poté, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění, tedy s cílem se mu vyhnout.

Nejvyšší správní soud o podané kasační stížnosti rozhodl tak, že rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a konstatoval, že jestliže v projednávané věci krajský soud z důvodu pominutí otázky možného udělení doplňkové ochrany rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení bez jednání nezrušil a naopak toto rozhodnutí přezkoumal, ačkoliv takové rozhodnutí pro absenci odůvodnění nebylo přezkumu vůbec způsobilé, pak vadou nepřezkoumatelnosti byl zatížen i napadený rozsudek. Jelikož rozhodnutí žalovaného i rozsudek krajského soudu jsou nepřezkoumatelná jen ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany, považoval Nejvyšší správní soud za nutné vyjádřit se k námitkám žalobce, které se této otázky netýkají. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě bylo možné aplikovat ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Ve vztahu k námitce o nedostatečné relevanci a objektivitě zpráv o zemi původu poukázal Nejvyšší správní soud na to, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť jím uvedené skutečnosti nebyly shledány relevantními z hlediska důvodu pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle § 12 zákona o azylu. Při zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné nedochází k jejímu posouzení z hlediska ustanovení § 14 zákona o azylu, což je dáno tím, že humanitární azyl je navázán na předchozí posouzení podmínek pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona. K takému posouzení však při aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu dle Nejvyššího správního soudu nedochází, a proto námitce o možnosti udělení humanitárního azylu nepřisvědčil.

V daném případě jde o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Soud o žalobě opětovně rozhoduje, a to v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1Azs 107/2008-78, podle kterého zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu nezabývá správní orgán povinností zabývat se otázkou, zda daný žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Žalovaný tedy pochybil, neboť se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjádřil k tomu, zda nejsou v případě žalobce dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Z tohoto důvodu je nutné napadené rozhodnutí žalovaného

považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k otázce doplňkové ochrany.

Ze shora uvedených důvodů a v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu zrušil soud ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Soud rozhodoval rozsudkem bez jednání dle ust. § 51 s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. Žalovaný znovu o nároku rozhodne, přičemž při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který měl ve věci úspěch, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady řízení nevznikly a žalovaný ve věci neměl úspěch.

Vzhledem k tomu, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, který nerozumí dostatečně česky, byl mu ustanoven k jeho žádosti pro zachování rovnosti účastníků řízení tlumočník.

Dále byl mu usnesením ze dne 15. 12. 2008 č. j. 63Az 108/2007-48 soudem ustanoven pro řízení zástupce z řad advokátů, a to advokát JUDr. Karel Sochor. Odměna zástupci žalobce za řízení o žalobě byla stanovena za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), tj. 4.200,-Kč, 2x náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300,- Kč, tj. 600,-Kč, tj. celkem 4.800,-Kč. Tato částka byla advokátovi vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě. Odměna zástupci žalobce v řízení o kasační stížnosti byla stanovena za 1 úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti 2.100,- Kč dle § 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – za písemné podání soudu – podání kasační stížnosti a 1x náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 300,- Kč, celkem tedy náleží 2.400,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Ač má podle ustanovení § 60 odst. 4 s.ř.s. stát právo proti neúspěšnému účastníkům na náhradu nákladů řízení, které platil, nebyla státu náhrada těchto nákladů přiznána, neboť podle ustanovení § 36 odst. 2 s.ř.s. náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát, stejně tak platí i hotové výdaje a odměnu za zastupování dle § 35 odst. 8 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, písemně ve dvojím vyhotovení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 1. července 2010

**JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně**